

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Filius Dei potius incarnatus est, quàm Pater aut Spiritus Sanctus,
eòquòd ipse sit imago pulchritudinis Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

hi sunt illi, quos nuncupamus sanctos? & nonne tu illis ipsemet præstas homagia ordinis omninò altioris, quàm omnia sint ea, quæ reddis & exhibes Regibus terræ? Quis non præferret unicum sanctum omni multitudini profanorum & peccatorum, qui sunt in mundo; eò quòd constet, unum illum esse sapientem, & cæteros omnes esse stultos. Et quid ex hoc deducere

potes, nisi quòd JESUS CHRISTUS, qui deducit illos per hanc viam sapientiæ, sapientia sit infinita? Si non alia nisi hæc unica foret ratio, nonne sufficienter probaret, congruum fuisse, ut secunda Persona adorandæ Trinitatis incarnaretur potius, quàm aliæ Personæ divinæ, cum ipsa sit infinita sapientia Dei Patris sui? sed hæc ratio sola non est. Ecce ergò tibi aliam!

ARGUMENTUM.

Filius Dei potius incarnatus est, quàm Pater aut Spiritus sanctus, eò quòd ipse sit Imago pulchritudinis Dei.

ARTICULUS III.

Maximò accendebantur homines desiderio aspiciendi Deum, quem adorant; sperabant videre illum in æternitate, sed constituti adhuc in tempore intueri eum non poterant ante mysterium Incarnationis. Hinc affligebatur inconsolabiliter sanctus Rex David, quando cernebat idololatrias fabricantes sibi Deos visibiles, seque interrogantes: Ubi est Deus tuus quem adoras? nos monstrare tibi possumus Deos nostros. Ecce illos tibi visibiles in fanis nostris! sed ostende nobis, ubi est Deus tuus?

Solacium hominum est, habere Deum visibilem. Ad consolandum igitur homines necesse erat, ut verus Deus suum illis mitteret Filium unigenitum, qui est perfecta ipsius imago, isque incarnaretur, &

Deus fieret visibilis omnium oculis hominum. Interrogate me nudo idololatræ: Ubi est Deus, quem adoras? Dicam vobis: Ecce eum; intueor ipsum oculis meis corporalibus, tangere ipsum possum meis manibus. Verum non longo tempore commoratus est ipse in terram; jam dudum reversus est à terra in cælum. Nullà refert; noluit relinquere homines absque consolatione, exhibendò ipsis semper præsentiam suam invisibilem in augustissimo Sacramento, quòd nunquam non asservatur in templis nostris. Ibi est Deus meus, quem adoro.

Synagoga cæca Judæorum, capta es oculis, ut ipsum aspicias; tu temetipsam privas visione Dei

Dei, quod maximum damnatorum est supplicium. Nec tu, stolidi mundi sapientia, oculos fidei apertos habes, ut consideres ipsum: quod si faceres, videres in Verbo incarnato perfectam imaginem infinitæ pulchritudinis Dei: *Christus splendor Patris*. Hæc est pulchritudo, quæ intellectum DEI Patris perpetuâ suspensione attonitum & defixum tenet, ita illecebris hujus pulchritudinis abreptum, ut ne unico quidem momento ab ejus aspectu diverti possit, nec aliâ perfundi voluptate, quàm illâ, quæ ex illius aspectu dimanat in ipsum. Hæc est pulchritudo, quæ producit amorem infinitum in corde ipsius, cum impossibile sit illam videre, & non amare in tantum, quantum amare potest. Hæc est pulchritudo, quæ rapit animam omnium Beatorum raptu perpetuo, vi cujus tam firmiter adhæreant ipsi, ut impossibile illis sit, vel fastidiô ipsius affici, vel etiam eadem saturari, ita, ut nunquam non insatiabile experiantur, & sentiant desiderium ipsam aspiciendi.

Deus igitur volens lucari, & rapere corda hominum, nihil magis invenit huic effectui comparando idoneum, quàm mittere illis illecebratam hanc pulchritudinis suæ imaginem; eoque voluit nomine suum potiùs incarnari Filium, quàm aliam

Personam divinam, ut idem oculis ipsorum exponeret objectum, quod ipsummet cor suum replebat voluptate, gaudio, amore. Et ne dubitarem de animo Dei Patris sui illum mittentis, ipsemet declaravit nobis, se idem venisse, ut ignem mitteret in terras, & aliud non desiderare, nisi omnium corda hominum flammis divini amoris videre succensa: *Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accendantur?*

Verum est, Deum Patrem, qui mittit nobis Filium suum unigenitum, perfectam hanc infinitæ pulchritudinis suæ imaginem nostris ipsam exponere oculis totam absconditam sub velo Humanitatis suæ. Sed sicut videmus, non posse solem ita abscondi aliquâ nube, qui semper magnum diffundat splendorem, quo rapiat oculos, & omnium lucretur benevolentiam creaturarum: sic etiam videre licuit, infinitæ hujus pulchritudinis Verbi incarnati splendores, perumpendô sanctissimam Humanitatis, quâ involvebatur, nubem, vibrasse ubivis gentium certos tantarum illecebrarum radios, ut corda innumera traherent & raperent post ipsum. Nunquam excepta est auribus tantæ formæ pulchritudinis, quæ lucrare & rapere potuit omnia corda alicujus civitatis, multò minus alicujus

Pro-

Deus Pater
misit nobis
imaginem
pulchritudi-
nis suæ ad lu-
crandum om-
nium corda
hominum,

Luc. 12.

Pulchritudo
imaginis Pa-
tris quamvis
abscondita
Humanitate,
totum tamen
rapit mun-
dum,

Provincia, & longè minus adhuc alicujus regni: sola & unica pulchritudo Christi JESU ita vincere & vincere potuit corda, ut currere post se faceret universum mundum. Ecce mundus totus post eum abiit!

Joan. 12.

In quo consistat pulchritudo Verbi incarnati.

Nihilominus si quaeratur oculis corporis, in quo consistat hæc pulchritudo: an ipsius aspectu? Sed hic totus est deformatus, cum nulla sit amplius species ei: an in thesauris ipsius & abundantia divitiarum? sed non video penes ipsum, nisi paupertatem: an in splendore Majestatis diademate radientis, & in regio ac magnifico comitatu? sed non aspicio nisi hominem despectum & duodenos pauperes piscatores ejus stipantes latus: an in floribus lenocinantis faucibus, quâ fortiter & suaviter expugnavit mentes omnium? sed non intueor nisi Evangelium simplex, & floribus & fucô carens, nudam tantummodo explanans veritatem, & veritatem sensibus omnino inamœnam. Tandem ubi vis locorum, quò meos ejaculari licet oculos, hanc inquiri pulchritudinem, & nulli inveniò ipsam.

Quid deceperit Judæos?

Et ecce id, quod decepit me, ingemiscens inquitabat Synagoga Judæorum. Siquidem cum promissa acceperim de Messia, qui esse debuerat Monarcha potens, credebam compariturum ipsam

in majestate regia, sedentem supra solium David Patris sui, in exhaustos in manibus suis habiturum thesauros, formidabilem se redditurum universo mundo, regnaturum solum velut Regem Regum, super omnes mundi nationes, & denique locupletaturum populum suum dilectum omni felicitate, elargiendò ipsi abundantiam honorum, voluptatum, divitiarum, eò quòd omnia hæc legerim in Prophetis, & in sensu materiali acceperim ea. Cum ergò nihil ejusmodi viderim in ipso, qui venerat, sed totum potius contrarium, paupertatem, contemptum, miseriam, nullamque prorsus alicujus excellentiæ splendorem, asserui audacter: Hic Messias non est, quem exspectamus.

Nonne cernis, obcecata, re- A quibus in- spondit Christus JESUS, quòd, si micis nos JE- venisset ita, pro eo, quòd reme- sus Christus liberavit. dium tuis afferret malis, adauxisset illa, & destruxisset omnia: Siquidem approbasset, & suâ firmasset auctoritate avaritiam, ambitionem, voluptatem, lethales animæ tuæ inimicos, durissimâ constringentes ipsam captivitate: is venit, non daturus ipsis in te jus ac imperium, sed potius liberaturus te ab ipsorum tyrannide: oportuit ergò, ut oppugnaret avaritiam paupertate, ambitionem humilitate, voluptatem dolore, sicque liberandò

do populum suum à crudeli vitiorum veluti verissimorum inimicorum ipsius dominio, dominari ipsum faceret in abundantia pacis & beata libertate filiorum DEI.

Adhæc, quem fructum hausisset mundus ex adventu Messia, si venisset daturus suis abundantiam voluptatum, honorum, divitiarum, nisi quod didicissent ab ipso ardentem amare hæc omnia, & non adorandam suam Personam? Et quomodo fuisset ipsorum liberator, si fortius contrinxisset ipsos sub tyrannide vitiorum? Quomodo fuisset Salvator hominum, si potius damnasset ipsos? Hic sapientia mundi interpellans interrogavit.

Mirum prodigium, quod Christus lucet mundum per id quo ab ipso averti. Sed quomodo etiam lucrari potuit corda, nihil demonstrans ipsis, quo potuissent allici, sed poteretur minus ex adverso, quo poterant abstrahi & in fugam verti? Hoc ipsum, respondit Christus Iesus, majorem ciet admirationem, magisque resplendere facit divinitatem ipsius: Nam quæ alia, quam pulchritudo infinita per-rumpere potuisset tegumenta ac involucria formæ & speciei prorsus contemptæ, sub quibus latebat abscondita, ad diffundendum ubivis splendores suos ratione omnino incomprehensibilis eousque se extendente, ut decorem quoque conferret ipsis deformitatibus à quibus summe

ipsa abhorrebat natura? Evulgasse suas ignominias ac passionis opprobria per universum orbem, ac probasse per hoc, quod sit Deus; non promississe volentibus se sequi, nisi persecutiones, exilia, contemptus, omnis generis oppressiones, miseras, mortem ipsam, & hoc facundia genere, totum obtinuisse, sibi que comparasse mundum; potuisse in his omnibus ostendere hominibus pulchritudinem, quæ suaviter allicerentur; quis efficere hoc potuit? Quis diffitebitur, id efficere non potuisse, quam infinitam pulchritudinem imaginis Dei absconditam sub involucro Humanitatis? O pulchritudinem sapientibus mundi incognitam, sed maxime perspectam & acceptam sapientibus cæli! Beati oculi, qui vident te!

Quando anima, vel parùm Anima cognoscit Iesum Christum, gnoscens pulchritudines intuetur in quocunque ipsius statu, paupere sum nil potest æstimare nec amare quam ipsum, abjecto contempto, quibus mire allicitur, absque eo, quod dicere possit, in quo consistat hæc pulchritudo? sed ipsius experitur effectum, quo capitur & rapitur cor suum. Ipsa maximi facit cuncta ipsius dogmata, veritates ab ipso edoctas, exempla ab ipso nobis relicta, in quibus invenit excellentias tantâ se demulcentes oblectatione, ut cætera omnia non nisi crepundia, non nisi

sto-

stoliditates existimet in comparatione. Hinc ea, quæ ipsi molestissima & fastidiosissima forent secundum naturam, sunt ipsi jucundissima secundum gratiam, cum videat in ipsis pulchritudines, quæ idoneæ sint ad formandum in se pulchritudinem ipsius Christi JESU. Si intueatur ipsa omnes suas inclinationes oppugnari, omnibus suis voluntatibus contradici, omnia sua consilia susq; deq; verti, natura ostendit illi in his omnibus, non nisi molestiam, quæ ipsam affligat, imaginem; sed gratia detegit ipsi certam quandam pulchritudinem in illis omnibus, unde solatium haurit & animum, statuendo ipsi ob oculos, ita assimilari nos oportere Christo JESU, qui passus est contradictiones, oppugnationes, contemptus ab hominibus, quique in hoc statu

infinitâ ratione pulcher apparuit oculis divini Patris sui.

O JESU, pulchritudo infinita, quæ in æternum oblectas cœlum Empyreum universum! quando paulisper clarè ostendere te dignaris animæ, quam admirabilis unicus hic unicus momenti aspectus relinquit in ipsa operationes & effectus! ipsa tenet firmissimè, nil pulchrius esse eo, quod assimilatur tibi, & ut assimiletur quis tibi, destruenda esse omnia secundum naturam, & consequenter invenire hic in terris cruces, spinas, & amaritudines, majoris fore æstimandum, quam invenire suavitates, consolationes & rosas. Illa probè novit, se nunquam comparituram oculis tuis pulchriorem, quam quando fuerit repleta, vero cognitionis tuæ splendore.

ARGUMENTUM.

Convenientius erat Filium DEI venire in terras, quàm aliam Personam, eò quòd sit ipse Verbum Patris æterni.

ARTICULUS IV.

CUM unigenitus Filius DEI non solum sit pulchritudo, sed etiam Verbum, sermo, facultia Dei Patris sui, inquirenda est alia ratio, cur ipse incarnatus sit potius, quàm Pater aut Spiritus sanctus? Verbò suò creavit Deus omnia, & eodem verbo vult quoque omnia reparare.

Omnia formata & reformata sunt eodem Verbo Dei,

Nil efficacius erat ad convertendos peccatores, quàm mittere illis idem Verbum æternum, à quo extracti fuerant è nihilo per creationem, ut extraheret etiam eos è nihilo peccati per redemptionem. *Omnia per ipsum facta sunt.* Joan. I. v. 3.

Tu nôsti, Synagoga Judæorum, Deum sapius suum ad te misisse